

Des de la universitat, amb amor

Tothom ho diu. Vivim uns moments de grans canvis, d'una gran transició. Anem cap a una nova societat. Aquesta marea de canvis sembla interpel·lar a les nostres institucions actuals, que busquen contínuament adaptar-se a les realitats naixents.

La Universitat també viu als seus "claustres" els avatars d'aquesta marea transicional, i lluita abrevadament per adaptar-se al moment present, alhora que intenta lliurar-se de tots aquells prejudicis, ideologies i elements sobreafegits -massificació, especialització excessiva, legalització fixista de sabers, etc.- que de vegades gairebé la paralitzen i la submergeixen en una profunda crisi d'identitat.

Fruits d'aquest , procés de crisi, apareixen a molts països del , mon unes noves universitats (junt amb una sèrie de reformes a les que ja existeixen), les quals, apartant-se de la concepció napoleònica de les mateixes, pretenen esdevenir centres de saber flexibles on s'ensenyi doctoralment el que se sap i , alhora, s'empenyi a tots a la investigació i a la creativitat en la societat.

En aquest context, fins i tot neixen "universitats" que sense donar titulacions, sense pretendre tenir un gran nombre d'alumnes, busquen fonamentar el saber, el desig d'enjardinar el món en la sorpresa i en l'alegria d'existir enmig de l'Univers: la sorpresa que ens fa veure que qualsevol cosa que hagués estat diferent abans del nostre engendrament hauria fet que l'avenir fos diferent. Haurien nascut uns "altres", però "nosaltres" no existiríem mai. Això ens porta a l'acceptació de ser qui som i com som, perquè ser així és la nostra única possibilitat d'existir, ser fills dels nostres pares i d'aquell precís moment del seu amor; si bé hem d'emprar totes les nostres forces per millorar-nos tant com puguem, és clar. Acceptar-nos també amb el nostre límit de mortals ja que, en aquest món, només els que no existeixen no moren.

Sentir "sorpresa i goig", que fa que es contempli la Història sense rancúnia, fins les seves doloroses conseqüències presents. Perquè, com dèiem, si la Història no hagués estat tal com ha estat, ara hi hauria una altra gent al món, però no els contemporanis d'avui. Ens hem de lliurar, per tant, de remordiments pel que van fer els nostres avantpassats, perquè no som culpables d'allò, ja que llavors nosaltres no existíem. Ni hauríem de tenir ressentiments en contra d'altres, que tampoc no tenen la culpa del que van fer els seus avantpassats contra els nostres.

Aquesta acceptació joiosa de la nostra contingència ens porta a la humilitat òntica. Humilitat òntica que ens evidencia la contingència de la nostra raó, i ens fa veure que la raó, encara que volgués, no pot sortir-se dels seus propis límits. No pot traspassar la frontera del misteri. És a dir: explicar, per exemple, per que existeix alguna cosa en lloc de no-res. L'objectiu de la ciència és aconseguir un coneixement el més cert possible de les coses per les seves causes i preveure el seu procés futur. Però no pot anar més enllà de la seva capacitat ni descobrir ni analitzar el fonament ontològic transcendent de la Realitat.

Només d'aquesta manera, gloriosa i humil alhora, podem fer una universitat que dediqui tots els esforços de la raó a allò a que realment pot dedicar-se, i fer ciència del que realment pot ser objecte de coneixement científic, sense ressentiments ni frustracions, amb el plaer i el goig de conèixer i investigar les coses que ens envolten,

els topants de la realitat amb lucidesa...

Una Universitat que, en aquest profunditzar en la realitat, ens porti a un ordinari diàleg interdisciplinar, que ens permeti estar al corrent dels codis de llenguatge de les diverses ciències, per a un coneixement més universal del nostre propi saber científic.

Una Universitat que faci també de l'alumne un home nou, lliure del pes asfixiant de la Història, quan la gent pretén fer-nos hereus de les seves culpes. Però sabent prendre tot el millor de les experiències, dels descobriments del passat, per posar-nos solidàriament al servei del bé comú dels contemporanis, que és també el de cadascú.

Una Universitat que ha de completar en els seus alumnes aquesta meravellosa tradició del saber humà, i obrir-los, a més, als molts horitzons que l'home pot descobrir i elaborar; fent-los sentir, així, desitjos renovats d'eixamplar el món conegut pel bé de tots.

Una Universitat que busca la humilitat òntica, l'alegria d'existir en els seus universitaris, i que, amb un profund diàleg interdisciplinar entre totes les ciències, ajudi a que el món estigui més en pau i més en festa.

Jordi Cussó
de l'Àmbit Maria Corral

Si utilitza aquest document li demanem inclogui la nostra referència amb les següents dades:

Universitas Albertiana Interdisciplinar
www.albertiana.org

Document publicat per
l'Àmbit Maria Corral